

novas e comunicados

21 de marzo, Día Internacional da Poesía: Autoras pola paz e contra a violencia

16/3/2022

A AELG convocou a sociedade galega a celebrar o 21 de marzo o Día Internacional da Poesía, baixo o lema: ***Autoras pola paz e contra a violencia***, a través de calquera forma de creación e divulgación literaria ou artística en galego.

Animamos tamén a que todas estas creacións fosen etiquetadas nas redes sociais co cancelo **#Autoraspolapazecontraaviolencia**

TEXTOS ENVIADOS POR ESCRITORAS E ESCRITORES

Miguel Ángel Alonso Diz

Vou construír para ti
un berce de palabras,
prescindirei daquelas
que xa están moi gastadas.

Non empregarei guerra,
nin conflito, nin arma,
nin bomba intelixente,
nin alma desalmada.

Non direi abandonada,
nin infancia afogada,
nin bocas indixentes,
nin violencia ocultada.

Non usarei máis forza
cá da pluma arrolada,
o trazo será firme
e máis rexo cá espada.

Vou construír para ti,
un berce de palabras,
que eleven estes versos
nas noites estreladas.

Tecerei nos teus ollos
un veo de esperanza,
a luz irá prendida

nos fíos das palabras.

Alumarei camiños
no gume da alborada,
as nosas mans unidas
xa non temerán nada.

Estarei canda ti
no silencio que abafa,
na miña voz espida
a amiga que abraza.

Vou construír para ti
un berce de palabras,
para que feliz durmas
mentres o vento canta.

Coidarei dos teus soños
con vontade entregada;
invisible gardián
que endexamais descansa.

Imaxinarei mundos
sen promesas rachadas,
cada verso será
unha tenra mirada.

Vivirán nestas liñas
xuntas as nosas almas,
nas beiras dos océanos
unha soa esperanza.

Poema do libro *Soños de Cajamarca*.

Azucena Arias Correa

ATROCIDADE

Decote...
Abouxan sereas lacerantes
anticipando o desgarro da patria.
Ceos grises cospen mísiles,
trocando cidades en cascotes.

Poeira de cinzas cobren as ilusións.
Resoan nas gorxas berros mudos
ante a inxustiza ciscada.
Permútanse verbas
pola brutalidade das armas.

Cruenza sen tregua. Película de horror.
O desvarío tomou o poder:
actos abominábeis e laidos,
feitos crueis, desapiadados...
non deixan de ameter.

Vidas que se van sen ter cumprido o tempo.

Ás, escuras e chumbadas,
que non se moven coa forza do vento.
Desespero. Xemidos impotentes,
apagados salaios e lamentos silentes.

Besta descabezada con enormes fauces
que devora ata os máis simples soños.
Pacto renovado coas indiferenzas.
Baleira solidariedade,
desprotección densa.

Custes humanos. Devastación.
Arelas e afectos amputados.
Medo que impele a encerrarse,
debullando pétalos das margaridas
de xeiras e oportunidades perdidas.

Arrepío esmagador. Indignación.
Terror que empurra ao desterro,
un acubillo incerto alén das fronteiras,
sen levar máis que o posto,
escapando ás carreiras.

Persoas en ringleiras
coa bandeira ondeando na alma
e na pel incrustada a desesperanza.
Corazóns con cráteres,
pánico aferrado á garganta.

Afonso Becerra de Becerreá

A EXTINGUIR

Acender o odio e arrasar,
o destinador do negocio, do poder, da envexa, da frustración velenosa.

Premer o botón nuclear da sen razón
para activar o destino tráxico,
comandado por forzas psicópatas
ou emocións incendiarias.

Aumentar a testosterona e a adrenalina nunha teimosía cega.

E antes de todo iso,
antes da repetición do peor da historia,
alimentar os nenos co entretemento da violencia nos videoxogos,
coa violencia do consumo,
coas coaccións e desacordos dos maiores,
co asaño das imaxes,
coas masculinidades tóxicas.

Hai tanta guerra encuberta entre nós
que vai facer falta volver inventar o mundo,
como fai algunha poesía no papel, na danza, no teatro.
Se callar, só as artes que esconxuran o veneno nos han poder salvar.

Paula Carballeira

“Guerra é unha palabra cruel, e as palabras crueis nunca se deixan escribir con faltas de ortografía... No outro bando, se é que as palabras teñen bandos, hai tamén palabras xenerosas que poucas persoas escriben mal, como paz ou pan, sen ir máis lonxe. Ás veces, as palabras xenerosas confúndense entre elas, pero sempre nos levan a milleiros de historias diferentes, todas con finais felices, todas con varios finais. As palabras crueis poucas veces se confunden entre elas e só levan a un final, un final que nunca é feliz. Cada palabra ten unha familia que a acolle, sexa como sexa. A familia da palabra guerra é absurda.”

Pan con chocolate. A merenda de Gianni (Xerais, 2021)

Marica Campo

*¡Os milleiros de horas, de séculos,
Que fixeron falla
Para facer un home!*

Luís Pimentel

Pomba de auga axeada no vento, non pode a palabra
derribar toda a furia asasina que queima as colleitas
e sementa de odio vastos campos que reclama a vida.
Nin dicir sobre o peito cribado dun home que morre
ese salmo que faga xustiza á sede máis fera.

Non pode a palabra alumar sobre os ollos dun neno
que a metralla pechou para sempre con escura chave,
nin cantar a cantiga de berce dunha nai que arrola
lúa triste de sangue entre os brazos coma un pan de vinga.

Non pode a palabra coa loucura da guerra, non pode
afogar con laios o alacrán de veneno fortísimo.

A voz pendurada no máis alto rexistro do espanto
faise brado terrible en ouleo, faise berro seco.

Outra vez vén Caín convocando o verme e a sombra.
A morte sempre é unha: a que dita o cruel xenocida
e a que arbitran os amos do mundo no nome da paz.
Sempre é un o sangue: o que foxe coa vida, o milagre
de milleiros de anos, que coas bombas escacha nun pulso.

A lingua, amuada, faise áspero cardo selagre
cando escribo palabras na cinsa: liberdade, casa.
Sobre os ósos dos mortos escribo: *¡Nunca máis a guerra!*
¡Nunca máis a guerra! Non pregunto se a cinsa ten eco.

De Intervención Poética. Galería Sargadelos. Ferrol. Maio de 1999

Amauta Castro

PAZ

Un suspiro para o desastre que ninguén mira.

**

A verdadeira paz carece de lonxitude.
A súa plenitude veloz acolle a pomba,
vexo a súa boca,
o seu laio derrotado e espido,

Paz,
só ti sabes vivir ante as feridas.

María G. Cotelo

Detrás de cada guerra
hai milleiros de bágoas,
mulleres con mares nos ollos
que con sal, suor e area
recolocan todo o que está no chan.

Detrás de cada guerra
hai batallóns de folgos,
homes con ferro nas mans
que con sangue, pel e lume
destrúen o que outro di.

Arruinar o prácido cotián,
arrasar a harmoniosa monotonía,
pero non para construír
senón para desbaratar
frustrar,desordenar e malgastar
o futuro das vidas.

Marta Dacosta Alonso

"Sacrificios puros ofréceche o pobo
hoxe como antano". Safo

NUNCA IMAXINARA que o teu nome, Lesbos
tería o sabor dos cristais esnaquizados

o espesor do sangue, que nunca sacia a sede
malia que coma fonte abrolle

o exilio ergue de novo a súa bandeira
a poeta presente que nada lembraremos
cando os anos acaben por esfarelarse
e a illa mude o nome

así que canta o amor, sen que saibamos
se o poema é unha balsa en que fuxir
do continente, para afogar a guerra no mar
que nos separa

así cantan o amor poetas do meu pobo
negado e errante, habitante dos soños
pobo que sabe o nome de todos os
exilios

Labirinto ou memoria, 2018

Luz Darriba

Poema recitado pola autora

Suso Díaz

Traio nos ollos
o peso da metralla
negando a vida.

Xoán Carlos Domínguez Albarte

Se lles cortasen a lingua
xa ninguén nunca podería dicir
que houbo mutilacións.

Só o silencio me responde
escribiu Anna Ajmátova.

Andrea Fernández Maneiro

NO NOME DE BELONA

A lama sécase nos ollos,
coma unha lente translúcida
que permite ver ao deserto soñando
con proas de azul e gaivota.
Énos tan allea a súa calamidade
como o vento que move as dunas.
Visitámolo sen remordemento
para percibir a beleza terrible do inevitable.

A arxila é unha segura arrepianse,
mais chamámoslle anomalía.

Entre tanto, desviamos ese medo
facendo ringleiras de formigas
en visións de satélite,
escusando o seu avance soldado
pola bondade das súas tropas.
As imaxes non recenden, nin proen,
son só himenópteros inofensivos
que nos distraen da verdade
e nós estamos afeitos aos desfiles.

A milicia é unha peste
á que chamamos necesidade.

Mentres acontecen eventos extraordinarios
que se suman ao exército de xabre
e nos convencen da necesidade
da treboada de area que nos abate,
varrendo as nosas anomalías.
A humanidade está mal definida,
é unha besta que espera
un cambio de garda propicio.

Adela Figueroa Panisse

A GUERRA

Bombas de guerra fazem em ti buracos
e a calor transforma a areia em vidro
em quanto a branca flor da margarida

monstra-nos cada primavera
o botón dourado de seu umbigo.
Lutam os homens
no turreiro improvisado dos horrores.
Por enquanto,
ignorante e impassíbel a violeta
entre as bombas sem espanto
lança para o ar
seu arrecendo adoçado.

Elena Gallego Abad

INCERTEZAS EN TEMPOS DE GUERRA

Derrúbase o mundo que crías seguro,
o frigorífico esta cheo
de incógnitas por desvelar.
Os refuxiados da barbarie
son os teus veciños
expatriados.
Onte viaxaban en Primeira Clase,
hoxe desgastan os pes
nas estradas bombardeadas.
A revolución non é nosa
pero destrúe o que fomos.
Asistimos sen poder evitalo
á desaparición dos nosos soños
no baleiro das incertezas.
Teño medo.
Teño medo de perder o que son.
Cando vexo os telexornais
temo que a próxima nova
sexa a derradeira.

Esther Longina

*paz

coller aire e envolver con el espiñas,
amasar a ira de calquera con palabras,
resistente nai no tempo certo,
ser o ningún que violenta na batalla,
todas as terras fértiles, iso é paz,
a que constrúe coa inmateria dunha alma,
a de verdade, a de respiración de nenos,
traballo, amor e berce en amálgama.

Agustín Lorenzo Fidalgo

BRÉTEMA e ORBALLO

Ela camiñaba baixo un outonizo orballo
un coche achégase lentamente
soaron dous disparos
non tivo tempo de berrar
cae na beirarrúa
o sangue mistúrase co orballo
dixeron que
 tiña protección
 fallou o sistema
 fallou a realidade
 unha lería que non serve de nada

Clara Martín

En que momento empezamos esta guerra.

En que momento te criches con dereito a posuír o que era de todos. En que momento da túa existencia pensaches que non era necesario, que Eu non era necesario. Ignorando os berros de auxilio, desoíndo os sinais evidentes, esquecendo as leccións do pasado.

Que non é culpa túa? Que non fixeches nada? Iso é o mesmo que facelo todo. A inactividade tamén é traizón.

Habituácheste a ver de esguello a miña terra queimada, esnaquizada, seca, descortizada. Afixécheste a respirar aire contaminado, lembras o que era respirar? Lembras o importante que é respirar? Acostumas a facelo por defecto, como todo, saúdas por defecto, amas por defecto, odias o que é distinto, consumes para encher o baleiro que deixou ese aire limpo que xa non respiras. Lembras o que era respirar?

Non valeron de nada as vosas xuntanzas, reunións de alto nivel, cumbres, conferencias... Contan como intento? É máis doado que todo iso! Todo o que precisas está no teu presente e no teu lugar. Entende que isto non é teu, ser egoísta e egocéntrico.

Dono de intelixencia superior? Só es o 0,01% da materia de todo o planeta, pero non tes límite á hora de desfacer-te do lixo que ti mesmo xeras.

Como te atreviches? Pura inxenuidade. O mutismo foi a túa arma e con ela fusilaches o meu futuro.

Estás a tempo? Hoxe, máis que nunca, sei que si.

Hoxe, desprendidos de todo, espidos, onde as armas, esas que utilizabas para amorear territorios e poder, atrancáronse na súa propia impotencia e agora só podes enfrontarte a ti mesmo. E si, estás a tempo de ver o que perdistes e o que gañaches, a tempo de entender que todo o que agora non tes non era imprescindible e o que tes, o que permanece, é o único que te salvará nesta nova guerra sen balas.

Deixa esa arma, desátame a venda e voa comigo.

Cruz Martínez

A pedra e a lembrança

Há pegadas de antonte apreijados na terra
As figuras esbrancujadas
abrem sucos humedecidos entre a erva
Nomeiam historias nos bancos de madeira
nas folhas, nas galhas
lemos informes doutros alentos
Aninhamos lembranças
baixo as árbores velhas
e sentimos que temos pasado por aquí
noutro outono, con certeza

Do libro *Espelho de mim mesma*

Martiño Maseda

Paz ficticia

Paz ficticia
agochada baixo costuras do odio
que leveda na cerna do pensamento.

Escollemos o inimigo entre as ruínas das palabras
para non ter que lembrar o seu nome
cando topamos co seu rostro de mil nacionalidades.
E avanzamos cosendo os puntos cardinais
da *chaqueta metálica* que vestimos con fachenda
na celebración das patrias conquistadas,
mentres retransmiten a mesma falacia pacifista
en horario de *prime time*.

Adolfina Mesa

A palabra enxertada no útero das árbores

Pilar Pallarés

Puiden vencer aquela vez a morte,
cando o ceu se abateu sobre nós en forma de metralla
e o cheiro animal do sangue
ocultou para sempre o dos limoeiros na casa dos meus pais.

O ceu aproximouse até eu o tocar cos dedos
e estaba vivo e quente como o ventre das feras,
pero era enxofre e mancava os calcañares
con arestas e cal.

Despois houvo un silencio entre os meus sete anos
e aquel pátio onde á tarde brincava
perseguido os insectos.

Sorrín cando me fotografou co meu gato Kamal entre os escombros
un dos homes franceses.
Sorrín e avancei altivo como os guerreiros e os profetas,
porque as cancións da avoa din que a pátria está perto
e a vitoria non tarda.

Resistín aquela morte e outras mortes
e non ollei atrás
e cando os nosos soldados saíron expulsos da cidade,
dei-me presa en medrar
e fun soldado
e erguín contra Israel o brazo e a razón,
o peso dos meus soños
e unha pátria a cumprir-se.

Neno palestino con gato despois dun bombardeo.
(En Beirut. Dunha foto da prensa)

*

Cando calcámos a ribeira,
recibiunos o Señor dos Montes.
Era un bon anfitrión.
Prohibiu que nos seguisen as milicias.
E se alguén ousou,
fixo que ondas xigantes abatesen o barco.
O mar dérame a min
o seu lombo de animal manso,
as vagas eran linguas que me aloumiñaban,
e era graciosa a curva do meu pé
andando sobre elas, sen temor.

Deixei atrás o meu reino:
xa o cercaban as sombras.
Vin como se desprendían violentamente do seu eixo
corpos, arderen tendas na praza.
Aínda seguín contodo, por un tempo, cantando.
Cinxín a saia no meu van
e comecei a xirar como un derviche,

até ser todo en min un círculo perfecto.

Mais só era a buxaina de metal fendido coa que xoga Deus,
un brinquedo entre portas desgonzadas.
Fuxín cando fechou un ollo, vencido polo sono,
e do outro lle verquían lágrimas de sangue.
Botei a andar sobre o mar.
Estou na palma da man do Señor dos Montes.

(Do relato dunha cativa siria)

Publicado en *Versos e formas*, PecoFacet, Sabón 2016

Conchita Paz Montenegro

Falcón libre nos cumes, ó vento.
Corpo espido na prata do mar.
Soña mundos de amores dourados...
Onda morna xurdiu ó lonxe.
Achegouse con doces cantares.
Medrou chea de ardor dominante,
Desfixo os soños, vidros rotos!
MULLER:
Ateigada de abrochos e froitos,
De sorrisos cálidos nas dores,
Ser que exhala recendos de vida,
Non consintas que onda aloucada
Crave en ti a súa serra de espuma
Enlamada!

Abraham Pérez

*como xustificar os mortos da Historia? pódese comprender, aínda que sexa dun xeito
frío e aproximativo e case baleiro, o xenocidio no que enraíza esta nova cultura? son
parte da condición espectral e feroz da imitación.*

unha teoría para os espectros (Toxosoutos, 2021: 2º Premio do III Certame de Poesía Torre de
Caldaloba)

Xavier Queipo

Desequilibrio tenso

(*Lendo a Clausewitz*)

Imaxes duplicadas cando do fondo do abismo xurde o desexo.
Beizos carnosos dun vermello aterecedor,
dunha sensualidade húmida.

Húsar e lanceiro tiran as casacas:
vermello e azul que se disolven no albor da neve.
Ataque sensual á gorxa do adversario.
Verde esmeralda contra azul ultramarino.
Corpo a corpo nun delirio de lambetadas,
de doce sobre salgado,
de acre sobre acedo,
de amargo de suor de tres días de batalla.
Turrar e bicar, lamber e chuchar,
mentres na distancia soan os canóns da artillería pesada.

Húsar e lanceiro, cal placas tectónicas,
remexen na continuidade dos corpos.
Verde esmeralda contra azul ultramarino.
Logo do duplo desafogo (a guerra como desequilibrio tenso),
logo do axuste de contas do destino,
visten os uniformes de gala,
envaíñan os sabres de asalto,
bican os beizos aínda ansiosos do inimigo potencial.

Húsar e lanceiro funden a neve nunha aperta demorada.
Verde esmeralda contra azul ultramarino.
Soan disparos, ascenden urros das cargas de cabalería,
escoitase o piafar dos cabalos feridos.

Húsar e lanceiro, tocados polo engado da paixón
regresan as súas retagardas.
A guerra coas súas dádivas inauditas.
A neve que borra as pegadas da batalla dos corpos.
Verde esmeralda contra azul ultramarino.

Mercedes Queixas

Baten (n)os corpos
badaladas de vida
estouridos paz.

Carmen Rivero Gallego

I have a dream

Soñar con paxaros de ás transparentes
con noites de estrelas,
de mans limpas, de berros de silencio,
coa música pura da harmonía do aire.

Soñar cun mundo en paz,
non máis guerras,
nin sangue alimentando a terra murcha,
secando o futuro e a esperanza,
apreixando soños fuxidíos.

Fóra liortas, fóra miseria,
non máis intereses capitalistas segando vidas,
Non máis mísiles, nin bombas.
Que unha nova Grándola amañeza caraveis de fraternidade
para un tempo novo.
Destruamos tódalas armas!
En prol da PAZ.

Medos Romero

Ter un fillo sen patria,
sen fogar algún,
morto nun brazado de area.

Parir fillos sen nome
para enterralos no mar
entre costas de ningures.

Fillos mouros da friaxe
e da noite, da fame
e das pateras.
Fillos...

Recoñecinme nun campo
de refuxiados
coa roña na roupa
e o mirar vivo.

Eu, carrexando auga
coas miñas maos
diminutas de muller,
coa dor que o meu
nome proclama,
pobre, desposuída e feble.

O pozo da ferida, Premio Miguel González Garcés, 2006

Eva Teixeira

Pura Tejelo

O guerreiro ás portas do convento

Teño respirado o fume e o ulido fatigoso da morte
velado ante candeas acesas.

A multitude.
O medo de que finasen coa miña vida e a dos meus
e non tivese o agasallo de vivir o presente.

A asfixia que pervive no aire
a ferida das costas mandando mensaxes funestas.

Retumbaba o chan da terra
pedín auxilio desolado
e vendemos caro o valor nos asedios.

O bafo das fogueiras cubría os cadáveres,
a canseira daquela marcha de horas sen consolo.

Camiñaban as xentes en sentido contrario buscando o fío da vida.

Queimados os campos
fervían as medas en focos candentes.

A verticalidade da dor.

Mais a verdadeira morte foi que ela emprendeu
o camiño do esquezo.

As horas de Hanna, Urutau

Patricia Torrado Queiruga

Recordo

O sentido marchou
hai xa moitos bicos
pero, cada ano,
coas festas do pobo
chega o cáustico son dos foguetes,
e con cada golpe
algo sacode
o seu pequeno e murcho corpo.
As mans,
 na cabeza,
os ollos,
 dunha cuarta.
-Que os matan!!!
A tristeza,
 coma unha lousa
 na alma.

De Herdar a fala.

Clara Vidal

Folla de alcatrán

Púxose a natureza no medio
e ficou.

Eis a resistencia no alcatrán quente.
Coma quen non se esmaga
cando pisan.

Fidel Vidal Pérez

Nai
Aquí me tedes
-horizontal de auga-
a zoarme flores os ouídos
aleitando fillos
para nada.

Montserrat Yoldi Sanmartín

Colirio

Árdenme os ollos
nesta terra seca
azoutada pola furia de todos os ventos.

Árdenme os ollos
de ver a miña terra erma.

Hai casas que aínda fumegan
e algún tarro esnaquizado
con sementes que non xerminarán
nos campos preñados de minas
e botas militares.

Xa nunca se oirán
as conversas cotiás na aldea
nin o riso dos nenos
nin o ritmo do sacho
abrindo regos.

Hai mortos por machete
e mortos por fusil.
Hai corpos rebentados
mutilados
apodrecendo ao sol.

Só quedan as moscas.

Inspeccionan as pozas de sangue seco
e pronuncian unha monocorde oración
por todos os ollos callados
de horror.

Fundido en negro.
Apagan a cámara.

- Árdenme os ollos, doutor.
- Xa. O conduto lacrimal está obstruído.
Precisa un colirio e...
a próxima guerra
nun clima húmido.

Do libro *Cinsa na boca*. Ed. Medulia